

Arrest

nr. 259 478 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het beroep hiertegen, ingediend door verzoeker, werd door de Raad, bij arrest met nr. 93.739 op 19 december 2012 verworpen. Verzoekers tweede, derde en vijfde verzoek om internationale bescherming werden door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen. Verzoeker ging tegen die beslissingen niet in beroep waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd. Bij zijn vierde verzoek om internationale bescherming deed verzoeker afstand van zijn verzoek.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtredenen die hij in het verleden heeft uiteengezet. Hij herhaalt dat hij bij een terugkeer vreest te worden opgepakt door de Iraakse autoriteiten wegens deelname aan betogingen, waarna hij dreigbrieven zou hebben ontvangen.

Ter ondersteuning van huidig volgend verzoek stelt verzoeker dat hij inmiddels religieus is gescheiden van zijn Zweedse vrouw. Hij stelt medische problemen te hebben, dewelke de dokters in België niet willen geloven. Hij vreest des te meer problemen omdat hij geen praktiserend moslim meer is en omwille van zijn eerder huwelijk met een Zweedse. Ter staving legt verzoeker een kopie neer van de uitspraak inzake de overdracht van zijn asielverzoek vanuit Nederland naar België, een medisch rapport uit Nederland en een medisch attest en voorschrift uit Duitsland.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Inzake zijn religieus huwelijk met een Zweedse vrouw wordt in de bestreden beslissing op goede grond het volgende gesteld: "Eenzelfde vaststelling kan gedaan worden betreft de problemen die u zegt te kennen met uw familie, en dit omwille van uw huwelijk met een Zweedse en de geboorte van jullie kind. In het kader van uw vorig verzoek motiveerde het CGVS omstandig dat u er evenmin in slaagde om die problemen aan te tonen. Bovendien geeft u actueel aan dat u inmiddels bent gescheiden van uw Zweedse vrouw en bovendien stelt u zelf nogal lakoniek dat uw inmiddels gestrande huwelijk u hooguit zou uitsluiten van uw Iraakse familie maar geenszins uw leven zal bedreigen (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 21). Hiermee relateert u zelf in hoge mate de door u gemelde problemen met uw familie, die geenszins aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus." Verzoeker doet hier geen afbreuk aan. Betreffende verzoekers beweringen dat hij problemen zou krijgen nu hij geen praktiserend moslim meer is wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die hij niet met enig begin van bewijs staaft. Betreffende de beweerd medische problemen van verzoeker stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de Nederlandse en Duitse medische stukken niet wijzen op de angst waarop verzoeker wijst. Uit de stukken blijkt enkel een stressreactie van een jaar geleden, die niet wordt gelinkt aan de door verzoeker beweerd vrees en die bovendien, zo blijkt uit het betreffende medische verslag, van voorbijgaande aard is.

4.2. Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig volgend verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet

heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat beslissingen zoals de voorliggende bestreden beslissing worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het volgend verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van die termijn van 10 werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13 026 (c)). Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3 gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in zijn verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 10 werkdagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoeker hierdoor langer bescherming geniet tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kan verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker gaat tot slot niet in op, minstens ontkracht noch weerlegt hij de beoordeling in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, betoogt de verzoekende partij vooreerst dat zij niet akkoord kan gaan met een “gedenatureerde” versnelde procedure. Zij wijst erop dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik maakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij binnen de 15 dagen een beslissing moet nemen en dat hij anders het verzoek van de verzoekende partij niet meer als kennelijk ongegrond kan beschouwen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat zij eveneens een aantal nieuwe elementen heeft ingediend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij niet akkoord kan gaan met een “gedenatureerde” versnelde procedure en erop wijst dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruik maakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij binnen de 15 dagen een beslissing moet nemen en dat hij anders het verzoek van de verzoekende partij niet meer als kennelijk ongegrond kan beschouwen, de bestreden beslissing een beslissing betreft, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt vervolgens volgende grond van voormelde beschikking:

“4.3. Artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat beslissingen zoals de voorliggende bestreden beslissing worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het volgend verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van die termijn van 10 werkdagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13 026 (c)). Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3 gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in zijn verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 10 werkdagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoeker hierdoor langer bescherming geniet tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kan verzamelen ter staving van zijn relaas.”

De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in hier een ander licht op te werpen, laat staan hier afbreuk aan te doen.

Waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat zij eveneens een aantal nieuwe elementen heeft ingediend, concretiseert zij haar betoog op generlei wijze, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS